

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní JUDr. Marcelou Rouskovou ve věci

žalobce: **I. G.**
státní příslušností Ázerbajdžán
t.č. v Zařízení pro zajištění cizinců Balková
sídlem Balková 1, 331 65 Tis u Blatna
zastoupen Organizací pro pomoc uprchlíkům, z.s.
sídlem Kovářská 939/4, 190 00 Praha 9

proti
žalovanému: **Policie České republiky, Krajské ředitelství policie hl. m. Prahy**
odbor cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort
sídlem Kaplanova 2055/4, 148 00 Praha 4

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 9. 6. 2018 č.j. KRPA-215559-17/ČJ-2018-000022

takto:

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se podanou žalobou domáhal zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí, jímž bylo podle § 129 odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky (dále též „zákon o pobytu cizinců“), rozhodnuto o jeho zajištění za účelem předání podle nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013 ze dne 26. 6. 2013, kterým se stanoví kritéria a postupy pro určení členského státu příslušného k posuzování žádosti o mezinárodní ochranu podané státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní

příslušnosti v některém z členských států (dále též „Dublinské nařízení“); doba zajištění žalobce byla stanovena na 30 dnů ode dne omezení osobní svobody.

2. Žalobce v žalobě namítal, že v jeho případě neexistuje vážné nebezpečí útěku. Uvedl, že je pravdou, že již jednou přicestoval do České republiky bez pobytového oprávnění, jelikož jako žadatel o mezinárodní ochranu ve Spolkové republice Německo nemá oprávnění cestovat po zemích schengenského prostoru, nicméně se tak stalo z důvodu, že usnul ve vlaku, který jel do České republiky; jeho první překročení hranic nebylo úmyslné a bylo zapříčiněno nešťastnou náhodou a také v důsledku absence hraniční kontroly mezi Německem a Českou republikou. Dne 14. 3. 2018 tedy žalobce obdržel rozhodnutí o povinnosti opustit území, které dodržel a hned ten samý den vycestoval. Podruhé přicestoval dne 7. 6. 2018 za účelem zaplacení pokuty 1.000 Kč, kterou obdržel u předešlého řízení, což také uvedl do protokolu. Žalobce připustil, že jeho konání bylo poněkud nešťastné, když podruhé přicestoval neoprávněně do České republiky; z jeho jednání je ale evidentní, že se chce vrátit neprodleně zpět na území Spolkové republiky Německo, kde je žadatelem o azyl, a že by povinnost opustit území respektoval. Dodal, že si je vědom porušení své povinnosti vyčkat na rozhodnutí příslušného orgánu v Německu. Žalobce dle svého tvrzení sice pobýval na území České republiky neoprávněně, avšak pouze na dva dny, přičemž měl v úmyslu vycestovat hned následující den; jeho neoprávněný pobyt na území měl za důvod zaplacení pokuty v jeho předešlém správním řízení. Správní orgán si mohl ověřit, že žalobce pokutu opravdu zaplatil, což může být bráno jako polehčující okolnost, i když je jeho konání, tedy druhé přicestování na území České republiky, poněkud nešťastné. Žalovaný se dle žalobce nevypořádal se skutečností, že žalobce má jako žadatel o azyl zabezpečeno ubytování na území Německa, kde relativně trvale pobývá a kde by byl správnímu orgánu dostupný pro případ vydání a doručení rozhodnutí v tzv. Dublinském řízení. Namísto toho se konstatuje, že žalobce v České republice nedisponuje stálým bydliskem, což je vzhledem ke krátkosti a důvodu pobytu žalobce v České republice pochopitelné. Žalobce rovněž namítal protichůdnost některých tvrzení žalovaného a dále nepřiměřenost přijatého opatření. Podle žalobce napadené rozhodnutí postrádá náležité odůvodnění závěru o existenci vážného nebezpečí jeho útěku. Žalobce podotkl, že nevlastní bankovní účet, a tudíž nemohl částku zaslat bankovním převodem; nechtěl mít dluhy vůči České republice a chtěl přijít zaplatit pokutu z obavy, že by měl problémy nebo se pokuta navyšovala; hned při příjezdu na území České republiky pokutu opravdu zaplatil a vzápětí se hodlal vrátit do Německa. Správní orgán mohl dle žalobce přistoupit k některému ze zvláštních opatření nebo k další povinnosti opustit území, jelikož žalobce je věrohodný, i když bylo jeho jednání poněkud nešťastné. Žalobce podotkl, že zajištění je institutem *ultima ratio*. I když žalobce nemá adresu pobytu na území České republiky, dalším mírnějším opatřením by byla povinnost cizince hlásit se na policii – toto mírnější opatření by ale nebylo třeba, jelikož žalobce opakovaně projevil vůli vycestovat zpět do Německa co možná nejdříve. Správní orgán mohl přistoupit k této možnosti a nesprávně vyhodnotil, že by žalobce mařil rozhodnutí.
3. Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě zrekapituloval některé podstatné skutečnosti, odkázal na žalobou napadené rozhodnutí a navrhl zamítnout žalobu.
4. Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75

odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního /dále též „s.ř.s.“/), při přezkoumání vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s.ř.s.), a po provedeném řízení dospěl k závěru, že žaloba nebyla podána důvodně.

5. Ze správního spisu bylo zjištěno, že dne 8. 6. 2018 provedla policejní hlídka v Praze ve stanici metra Florenc pobytovou kontrolu, při níž byl kontrolován žalobce, jenž na výzvu hlídky předložil německou azylovou kartu; provedenou kontrolou předloženého dokladu bylo zjištěno, že žalobce není oprávněn na předložený doklad cestovat mimo území Spolkové republiky Německo. Žalobci již byla rozhodnutím žalovaného ze dne 14. 3. 2018 č.j. KRPA-96688-17/ČJ-2018-000022 (v právní moci ode dne 20. 3. 2018) uložena povinnost opustit území České republiky dle § 50a odst. 3 písm. b) zákona o pobytu cizinců; následně byl žalobci vydán výjezdní příkaz. Při podání vysvětlení dne 9. 6. 2018 žalobce žalovanému mimo jiné uvedl, že naposledy do České republiky přicestoval dne 7. 6. 2018, a to za účelem zaplacení pokuty 1.000 Kč; cestoval na základě azylové karty č. X ze Spolkové republiky Německo z Norimberku do Prahy, a to osobním automobilem, který řídil jeho kamarád. Ten mu řekl, že pojede zpět do Německa až za dva dny, ale jelikož se sám bál, tak se rozhodl zůstat v České republice a vycestovat s ním dne 9. 6. 2018. Věděl o tom, že na základě této karty nemůže cestovat mimo Spolkovou republiku Německo. V březnu 2018, kdy byl také zajištěn, usnul s kamarádem ve vlaku a dostali se do České republiky a následně mu bylo vydáno rozhodnutí o povinnosti opustit území. Ví, že mu dne 14. 3. 2018 bylo vydáno rozhodnutí o povinnosti opustit území. Toto rozhodnutí obdržel a ve stejný den vycestoval do Německa. Vycestoval autem s kamarádem. Poté mu byla vydána nová azylová karta, která je platná do 6. 7. 2018. Ví, že na základě podaného azylu v Německu nemůže cestovat mimo Německo. Žádost o azyl podal ve Spolkové republice Německo v roce 2016, řízení dosud nebylo ukončeno; jinde o azyl nežádal. Jako důvod, proč se nachází na území České republiky, uvedl, že chtěl zaplatit pokutu a hned vycestovat. Je si vědom skutečnosti, že na území České republiky je oprávněn pobývat pouze s platným cestovním dokladem a vízem, a lituje toho. Neučinil žádné kroky k legalizaci svého pobytu na území České republiky, je si plně vědom svého protiprávního jednání v souvislosti se svým neoprávněným pobytem na území České republiky a možných důsledků z něj vyplývajících. V České republice nemá adresu pobytu; bydlí u známého, jmenuje se Z.; ten má v České republice povolení k pobytu, ale přesně to neví. V České republice ani v Německu nepracuje a v žádné z těchto zemí nemá majetek. Je zdravý, žádné léky neužívá, s ničím se neléčí. Je muslim a v domovském státě vystudoval univerzitu. Finanční prostředky na vycestování vlastní. Je svobodný, bezdětný. V Německu pobírá sociální dávky, dělá to asi 356 EUR. Adresu pobytu v České republice nemá, finanční prostředky ke složení finanční záruky nevlastní. Žalobou napadeným rozhodnutím ze dne 9. 6. 2018 č.j. KRPA-215559-17/ČJ-2018-000022 byl žalobce dle § 129 odst. 1 Dublinského nařízení zajištěn za účelem předání podle Dublinského nařízení; doba zajištění byla stanovena na 30 dnů ode dne omezení osobní svobody.
6. Soud posoudil předmětnou věc následovně:
7. V čl. 28 odst. 2 Dublinského nařízení je stanoveno: *„Členské státy mohou zajistit dotyčnou osobu za účelem jejího přemístění podle tohoto nařízení, existuje-li vážné nebezpečí útěku na*

základě posouzení každého jednotlivého případu, a pouze pokud je zajištění přiměřené a nelze účinně použít jiná mírnější donucovací opatření.“

8. Podle § 129 odst. 1 zákona o pobytu cizinců nelze-li účinně uplatnit zvláštní opatření za účelem vycestování, policie zajistí na dobu nezbytně nutnou cizince, který neoprávněně vstoupil nebo pobýval na území, za účelem jeho předání podle mezinárodní smlouvy sjednané s jiným členským státem Evropské unie přede dnem 13. ledna 2009 nebo přímo použitelného právního předpisu Evropské unie; policie na dobu nezbytně nutnou zajistí i provázeného cizince v případě, že jeho průvoz nelze z objektivních důvodů dokončit bez nutné přestávky.
9. V § 129 odst. 4 zákona o pobytu cizinců je stanoveno: *„Policie rozhodne o zajištění cizince za účelem jeho předání do státu vázaného přímo použitelným předpisem Evropské unie, pouze pokud existuje vážné nebezpečí útěku. Za vážné nebezpečí útěku se zejména považuje, pokud cizinec pobýval na území neoprávněně, vyhnul se již dříve předání do státu vázaného přímo použitelným předpisem Evropské unie, nebo se pokusil o útěk anebo vyjádřil úmysl nerespektovat pravomocné rozhodnutí o přemístění do státu vázaného přímo použitelným předpisem Evropské unie nebo pokud je takový úmysl zjevný z jeho jednání. Za vážné nebezpečí útěku se dále považuje, pokud cizinec, který bude předán do státu vázaného přímo použitelným předpisem Evropské unie přímo nesousedícího s Českou republikou, nemůže oprávněně samostatně do tohoto státu cestovat a nemůže uvést adresu místa pobytu na území.“*
10. Ohledně povahy zajištění dle § 129 zákona o pobytu cizinců lze odkázat na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 11. 2017 č.j. 5 Azs 223/2017-27:
„K povaze zajištění cizince podle § 129 odst. 1 a 3 zákona o pobytu cizinců se Nejvyšší správní soud vyjádřil například v rozsudku ze dne 30. 3. 2017, č. j. 4 Azs 31/2017 - 54: „Nejvyšší správní soud [považuje] za nezbytné připomenout povahu samotného řízení o zajištění, které je z časového hlediska velmi krátké, neboť žalovaná o případném zajištění cizince musí rozhodnout do 48 hodin od prvotního omezení na svobodě.“ S ohledem na uvedené nelze po žalovaném spravedlivě žádat, aby zevrubně a vyčerpávajícím způsobem vyřešil veškeré v úvahu přicházející otázky týkající se situace a stavu cizince a jeho celkového osudu na území členských států. Ostatně, rozhodnutí o zajištění podle citovaného ustanovení je prvním úkonem v řízení. Pokud konkrétní okolnosti dané věci neodůvodňují jiný postup, žalovaný není povinen explicitně se zabývat veškerými hypotetickými (zejm. v okamžiku rozhodnutí o zajištění nepravděpodobnými) scénáři a odhady, jaký bude další osud cizince po zajištění. Rovněž se nelze dožadovat, aby žalovaný výslovně pojednal o veškerých obecných zárukách a podmínkách zajištění, které by členské státy měly uplatňovat podle nové přijímací směrnice. Z kvalitativního hlediska nutně existuje rozdíl mezi posouzením relevantních skutečností v řízení o zajištění podle § 129 odst. 1 a 3 zákona o pobytu cizinců, oproti například dublinskému řízení, ve kterém je jednoznačně širší prostor (z věcného i časového hlediska) pro posouzení situace cizince.“
11. Soud ve shodě s žalovaným dospěl k závěru, že v případě žalobce je naplněno vážné nebezpečí útěku ve smyslu čl. 28 odst. 2 Dublinského nařízení a § 129 odst. 4 zákona o pobytu cizinců. Přestože totiž žalobce již jednou (dle svého tvrzení neúmyslně) přicestoval na území České republiky (ač k tomu nebyl oprávněn), načež mu bylo vydáno rozhodnutí o povinnosti opustit území ve smyslu § 50a zákona o pobytu cizinců (a poté dle svého tvrzení ještě tentýž den vycestoval do Spolkové republiky Německo), žalobce znovu

v rozporu se zákonem přicestoval na území České republiky. Přitom si byl vědom skutečnosti, že takové jednání je mu zakázáno. Žalobce tak demonstroval svůj přístup k právnímu řádu České republiky.

12. V této souvislosti lze odkázat na s. 4-5 žalobou napadeného rozhodnutí, kde žalovaný mimo jiné uvedl: *„Cizinec tedy věděl, že nemůže cestovat mimo území Spolkové republiky Německo, avšak znovu během krátké doby vycestoval do České republiky.... Navíc správní orgán uvádí, že cizinec v současné době nemá na území ČR žádné oprávnění k pobytu, když k jeho jménu není vedena žádná podaná žádost na OAMP a toto i cizinec potvrdil, že pro legalizaci svého pobytu nic nečinil. Cizinec byl zajištěn vlastní činností Policie ČR, je tedy důvodné podezření, že by cizinec na území ČR nadále neoprávněně pobýval.... V tomto ohledu správní orgán zastává názor, že cizinec přicestoval na území České republiky, a to i přes skutečnost, že věděl, že zde k pobytu není oprávněn, a také věděl, že nemůže cestovat mimo území SRN. Tohoto jednání se navíc dopustil opakovaně. Prokazatelně na území Spolkové republiky Německo učinil žádost o azyl a na území Spolkové republiky Německo se již nezdržoval a cestoval dále po schengenském prostoru bez cestovního dokladu a víza či oprávnění k pobytu, a to v měsících březnu 2018 a červnu 2018. Cestovní doklad cizinec nevlastní.... Nadto správní orgán nemůže dopustit, aby se na území České republiky svévolně pohybovaly osoby, které pobývají na území neoprávněně bez platného víza, bez zjištěné totožnosti, bez povoleného pobytu na území, bez pobytové adresy, na které by mohly být kontrolovány, bez finančních prostředků, které navíc nespolupracují se státními orgány, a tyto osoby by v případě úkrytu správní orgán nemohl dohledat. Správnímu orgánu nezbyvá za těchto okolností jiná možnost než konstatovat, aby se na území České republiky takové osoby svévolně nepohybovaly.“*
13. Zdejší soud se s odůvodněním rozhodnutí žalovaného plně ztotožňuje a podotýká, že z napadeného rozhodnutí je dostatečně jasné seznatelné, proč žalovaný vyhodnotil naplnění podmínek vážného nebezpečí útěku ve smyslu čl. 28 odst. 2 Dublinského nařízení a § 129 odst. 4 zákona o pobytu cizinců, a proč přistoupil k zajištění žalobce.
14. Zdejší soud rovněž odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 11. 2017 č.j. 3 Azs 104/2017-21: *„Dále je nesporné, že stěžovatel pobýval na území České republiky neoprávněně, byl si toho vědom a tento jeho neoprávněný pobyt byl zjištěn až vlastní činností policie. To uvedl i správní orgán v odůvodnění rozhodnutí o stěžovatelově zajištění a ani stěžovatel tato fakta v soudním řízení nezpochybnuje. V tomto smyslu již samotný fakt, že stěžovatel pobýval na území České republiky neoprávněně, postačuje k naplnění zákonné definice vážného nebezpečí útěku.“* I v posuzovaném případě žalobce pobýval na území České republiky neoprávněně (a to již podruhé během necelých tří měsíců), byl si toho vědom a tento neoprávněný pobyt byl zjištěn až vlastní činností policie. Již samotný fakt, že žalobce pobýval na území České republiky neoprávněně, postačuje k naplnění zákonné definice vážného nebezpečí útěku.
15. V rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 5. 2018 č.j. 3 Azs 108/2017-36 je pak mimo jiné uvedeno: *„Nejvyšší správní soud zdůrazňuje, že účelem tohoto ustanovení (§ 129 odst. 4 zákona o pobytu cizinců, pozn. Městského soudu v Praze) je ochrana zájmu společnosti na tom, aby se na území státu nezdržovaly osoby, u kterých bylo pravomocným správním rozhodnutím postaveno na jisto, že jejich pobyt je z některého ze zákonem předvídaných důvodů nežádoucí. Z toho důvodu je právě ono nerespektování, respektive*

ztěžování výkonu rozhodnutí správního orgánu pojmovým znakem vážného nebezpečí útěku ve smyslu citovaného § 129 odst. 4 zákona o pobytu cizinců, které zakládá oprávnění policie cizince v takovém případě zajistit.“ V dané věci bylo pravomocným správním rozhodnutím (rozhodnutím žalovaného ze dne 14. 3. 2018 č.j. KRPA-96688-17/ČJ-2018-000022 o uložení povinnosti žalobci opustit území České republiky dle § 50a odst. 3 písm. b/ zákona o pobytu cizinců) postaveno najisto, že žalobcův pobyt na území České republiky je nežádoucí. Žalobce sice respektoval rozhodnutí o uložení povinnosti opustit území, po relativně krátké době (po méně než třech měsících) však opět přicestoval na území České republiky, přestože věděl, že se jedná o neoprávněný pobyt. V případě žalobce tak dle závěru soudu jsou naplněny podmínky vážného nebezpečí útěku ve smyslu čl. 28 odst. 2 Dublinského nařízení a § 129 odst. 4 zákona o pobytu cizinců.

16. Pokud jde o žalobcovo tvrzení o neoprávněnosti jeho pobytu z důvodu toho, že chtěl zaplatit pokutu ve výši 1.000 Kč (žalobce měl na mysli spíše náhradu nákladů řízení ve výši 1.000 Kč, jež mu byla uložena dle § 79 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, v rozhodnutí žalovaného ze dne 14. 3. 2018 o povinnosti opustit území České republiky dle § 50a odst. 3 písm. b/ zákona o pobytu cizinců), zdejší soud uvádí, že žalobci nic nebránilo hledat jiné způsoby, jak uloženou povinnost splnit, a to ještě před vycestováním do Spolkové republiky Německo po obdržení rozhodnutí žalovaného o uložení povinnosti opustit území ze dne 14. 3. 2018, potažmo následně již z území Spolkové republiky Německo. Pokud žalobce namítal, že nemá bankovní účet, lze podotknout, že si jej mohl založit (a následně provést bezhotovostní zahraniční platbu), popř. využít jiných možností převodu peněz ze zahraničí (např. převod peněz prostřednictvím služby Western Union či prostřednictvím poštovních služeb). Žalobce rovněž měl a mohl kontaktovat žalovaného z území Spolkové republiky Německo a snažit se s ním domluvit (či požádat o radu), jakým způsobem své povinnosti dostát, aniž by došlo ke vstupu žalobce na území České republiky. Žádnou z těchto možností však žalobce nevyužil (přitom z žaloby nevyplývá, že by se o to alespoň pokusil). Proto zdejší soud shledal uvedenou žalobní námitku nedůvodnou a účelovou.
17. Žalobce dále namítal protichůdnost tvrzení žalovaného v tom, že žalovaný uvedl, že z „jednání cizince je patrné, že činí takové kroky, aby i nadále mohl setrvat na území ČR“, na straně druhé přitom žalovaný uvedl, že „ve Spolkové republice Německo má podanou žádost o azyl a chce tam vycestovat“. Zdejší soud připouští, že tvrzení žalovaného o tom, že žalobce činí takové kroky, aby i nadále mohl setrvat na území České republiky, mělo být formulováno precizněji a výstižněji (například tak, že žalobce učinil takové kroky, aby vědomě neoprávněně vstoupil na území České republiky). Tato formulační nepřesnost však nemá vliv na zákonnost žalobou napadeného rozhodnutí. Pokud pak jde o žalobcem namítaný rozpor v tom, že žalovaný měl na jedné straně uvést, že žalobce finanční prostředky má, na straně druhé pak uvedl, že nemůže dopustit, aby se na území České republiky pohybovaly osoby bez finančních prostředků, zdejší soud podotýká, že žalovaný na s. 5 napadeného rozhodnutí uvedl, že žalobce peníze na vycestování má. Ze správního spisu pak vyplývá, že žalobci bylo při zajištění dočasně odebráno celkem 559 Kč, 10 polských zlotých a 3,98 EUR, což dle závěru soudu může postačovat na vycestování z České republiky do Spolkové republiky Německo, na straně druhé se jedná o poměrně nízkou částku, proto tvrzení o tom, že správní orgán nemůže dopustit, aby se na území

České republiky pohybovaly osoby bez finančních prostředků, je vcelku přiléhavé. Ani tato žalobní námitka proto nemůže obstát.

18. Žalobcovy další námitky směřovaly proti neuložení mírnějších opatření.
19. V § 123b odst. 1 zákona o pobytu cizinců je stanoveno: „*Zvláštním opatřením za účelem vycestování cizince z území (dále jen „zvláštní opatření za účelem vycestování“)* je a) *povinnost cizince oznámit policii adresu místa pobytu, zdržovat se tam, každou jeho změnu oznámit následující pracovní den policii a ve stanovené době se na adrese místa pobytu zdržovat za účelem provedení pobytové kontroly, b) složení peněžních prostředků ve volně směnitelné měně ve výši předpokládaných nákladů spojených se správním vyhoštěním (dále jen „finanční záruka“)* cizincem, kterému je *zvláštní opatření za účelem vycestování* uloženo; *peněžní prostředky za cizince může složit státní občan České republiky nebo cizinec s povoleným dlouhodobým anebo trvalým pobytem na území (dále jen „složitel“), nebo c) povinnost cizince osobně se hlásit policii v době policií stanovené.*“
20. Žalovaný dle závěru zdejšího soudu na s. 7-8 žalobou napadeného rozhodnutí srozumitelně objasnil důvody, pro něž dospěl k závěru o nemožnosti uložení zvláštních opatření za účelem vycestování žalobci. Ke zvláštnímu opatření dle § 123b odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců žalovaný výstižně uvedl, že žalovaný nemá adresu pobytu v České republice, doručovací adresu ani žádný majetek; žalobce již jednou měl možnost vycestovat, což sice učinil, ale opětovně do České republiky přicestoval; také věděl, že jako žadatel o azyl ve Spolkové republice Německo nemůže cestovat. Ke zvláštnímu opatření dle § 123b odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců pak žalovaný podotkl, že sám žalobce v protokolu uvedl, že nemá dostatečnou finanční hotovost pro složení finanční záruky (kauce). Ohledně zvláštního opatření ve smyslu § 123b odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců pak žalovaný přiléhavě uvedl, že na základě uvedených skutečností žalobce neskýtá žádnou záruku, že bude dodržovat povinnost osobně se hlásit policii v době policií stanovené; to je podloženo skutečností, že žalobce necítí zákony České republiky. Zdejší soud se s tímto hodnocením žalovaného plně ztotožňuje. Žalobce dle závěru soudu svým opakovaným protiprávním jednáním dal najevo, že nerespektuje právní řád České republiky. S ohledem na výše uvedené skutečnosti by uložením zvláštního opatření za účelem vycestování došlo ke značnému riziku, že by žalobce nevycestoval na území Spolkové republiky Německo a nadále by (bez vědomí žalovaného) neoprávněně setrval na území České republiky. Totožné závěry pak platí i pro žalobcem poukazovanou možnost vydání rozhodnutí o uložení povinnosti opustit území. Žalobce již jednou prokázal, že vydání takového rozhodnutí mu nebrání v opětovném přicestování na území České republiky. Uložení zvláštních opatření za účelem vycestování ve smyslu § 123b zákona o pobytu cizinců ani vydání rozhodnutí o povinnosti opustit území dle § 50a zákona o pobytu cizinců proto dle závěru soudu nepředstavovala dostatečně účinná opatření. Proto nemůže obstát ani námitka žalobce o nepřiměřenosti, resp. tvrdosti napadeného rozhodnutí; na tento závěr nemá vliv skutečnost, že žalobce pobýval na území České republiky neoprávněně „pouhé“ dva dny (přitom kdyby žalobce nebyl dne 8. 6. 2018 zkontrolován policejní hlídkou, tato doba by zjevně byla delší). Důvodná není ani námitka, že žalobce má zabezpečeno ubytování na území Německa, kde relativně trvale pobývá a kde by byl žalovanému dostupný pro případ vydání rozhodnutí v tzv. dublinském řízení; vzhledem k tomu, že žalobce znovu opustil území Spolkové republiky

Německo a neoprávněně přicestoval na území České republiky, je zjevná nevěrohodnost tohoto žalobcova tvrzení.

21. Pokud jde o výčet nejrozličnějších ustanovení právních předpisů, k jejichž porušení mělo ze strany žalovaného dojít (čl. 3 a čl. 5 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, čl. 8 odst. 2 Listiny základních práv a svobod, § 174 zákona o pobytu cizinců, §§ 3, 50 a 52 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu), takový výčet (s výjimkou ustanovení, jejichž tvrzené porušení bylo v žalobě alespoň stručně skutkově a právně odůvodněno – např. § 129 zákona o pobytu cizinců, § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, či čl. 28 Dublinského nařízení) nelze považovat za žalobní body, srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 5. 2018 č.j. 6 Azs 88/2018-38, kde je s odkazem na rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 12. 2005 č. j. 2 Azs 92/2005 - 58, č. 835/2006 Sb. NSS, uvedeno, že výčet zákonných ustanovení, s nimiž má být napadené rozhodnutí dle názoru žalobce v rozporu, nelze považovat za žalobní body.
22. Poněvadž soud neshledal žádnou z žalobních námitek důvodnou, žalobu jako nedůvodnou zamítl podle § 78 odst. 7 s.ř.s.
23. Výrok o náhradě nákladů v řízení je odůvodněn § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobce neměl ve věci úspěch, proto mu náhrada nákladů řízení nenáleží, a žalovanému žádné náklady nad rámec úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 13. července 2018

JUDr. Marcela Rousková v. r.
samosoudkyně